

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 29 lutego 2016 r. roku Przewodnicząca XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa J. O. przeciwko C. R. o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę, wydanie świadectwa pracy, ustaliła wysokość opłaty stosunkowej od pozwu na kwotę 2.588,00 zł.

W uzasadnieniu orzeczenia podniesiono, iż w rozpatrywanej sprawie powód wniósł o ustalenie istnienia stosunku pracy, zasądzenie wynagrodzenia w wysokości 25876 zł za okres od 4 listopada 2013 roku do 25 sierpnia 2014 roku oraz wydanie świadectwa pracy. Wobec powyższego oraz wskazania przez powoda (po wezwaniu do uzupełnienia braków formalnych pozwu), iż wartość przedmiotu sporu w zakresie żądania ustalenia istnienia stosunku wynosi 25876 zł, łącznie wartość przedmiotu sporu wynosi 51 752,00 zł. Skoro zaś wartość ta przekracza 50.000 zł, to stosownie do treści art. 35 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 05.167.1398 ze zm.) w rozpoznawanym przypadku, od pozwu winna zostać uiszczona opłata stosunkowa, która zgodnie z art. 13 u.k.s.c. wynosi 5% liczone od wartości przedmiotu sporu czyli 2.588,00 zł.

Powyższe orzeczenie zaskarżył powód wnosząc o jego uchylenie i wyznaczenie terminu rozprawy. Skarżący podniósł, że łączna wartość przedmiotu sporu wynosi 25,876 zł, bo takiej kwoty dochodzi tytułem zaległego wynagrodzenia za okres sporny od 4 listopada 2013 roku do 25 sierpnia 2014 roku (10 miesięcy). Wskazał iż zaskarżonym zarządzeniem błędnie wyliczono łączną kwotę sporu, którą to wyliczono dodając zaległe wynagrodzenie do kwoty przedmiotu sporu. Tym samym naliczenie opłaty stosunkowej w myśl . 35 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 05.167.1398 ze zm.) jest błędne i nienależne.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. zwanej dalej ustawą o kosztach) w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

Treść przytoczonego przepisu prowadzi do wniosku, iż w sprawach z zakresu prawa pracy stosunkową opłatę od pozwu pobiera się w przypadkach, w których wartość przedmiotu sporu przekracza kwotę 50.000 zł.

Z art. 19 § 1 kpc wynika, iż w sprawach o roszczenia pieniężne, zgłoszone choćby w zamian innego przedmiotu, podana kwota pieniężna stanowi wartość przedmiotu sporu. W innych sprawach majątkowych powód obowiązany jest oznaczyć w pozwie kwotą pieniężną wartość przedmiotu sporu, uwzględniając postanowienia zawarte w artykułach poniższych. (§ 2 tego przepisu).

Jeżeli powód dochodzi pozwem kilku roszczeń, zlicza się ich wartość - art. 21 k.p.c.

Z kolei art. 23¹ kpc stanowi, że w sprawach o roszczenia pracowników dotyczących nawiązania, istnienia lub rozwiązania stosunku pracy wartość przedmiotu sporu stanowi, przy umowach na czas określony - suma wynagrodzenia za pracę za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach na czas nieokreślony - za okres jednego roku.

W rozpoznawanym przypadku powód dochodził roszczenia majątkowego niepieniężnego – ustalenia istnienia stosunku pracy (pkt. 1 pozwu), roszczenia majątkowego pieniężnego - zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty

25.876 zł tytułem wynagrodzenia za pracę (pkt 3 pozwu) oraz roszczenia niemajątkowego – wydania świadectwa pracy (pkt. 2), /pozew k. 3-6/.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji zgodnie z powołanymi wyżej przepisami słusznie ustalił, iż w takiej sytuacji, wartość przedmiotu sporu wynosi 51 752,00 zł, to jest w zakresie roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy odpowiada sumie wynagrodzenia za pracę powoda za okres sporny (10 miesięcy) w kwocie 25.876 zł (określonej przez powoda na podstawie art. 23¹ kpc, w odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu), oraz w zakresie dochodzonego wynagrodzenia za pracę w kwocie także 25.876 zł.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie sposób uznać, iż wartość przedmiotu sporu winna zostać ustalona wyłącznie z uwzględnieniem dochodzonego roszczenia pieniężnego wynagrodzenia za pracę i w związku z tym brak jest podstaw do przyjęcia za podstawę ustalenia opłaty łącznej, kwoty stanowiącej sumę wartości dochodzonych roszczeń.

Wskazana argumentacja, zdaniem Sądu Okręgowego jest całkowicie chybiona. Jak wynika bowiem wprost z treści wyżej cytowanych przepisów na wartość przedmiotu sporu składa się wartość wszystkich dochodzonych roszczeń majątkowych w tym niepieniężnych. W związku z tym pominięcie przy ustalaniu wartości przedmiotu sporu wartości roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy, niewątpliwie będącego roszczeniem majątkowym, nie może zostać zaakceptowane.

Z tych też względów ustalona w oparciu o treść art. 19 § 1, 21 i 23¹ kpc wartość przedmiotu sporu była prawidłowa. Wskazana zaskarżonym zarządzeniem suma opłaty stosunkowej od pozwu w kwocie 2.588,00 zł. odpowiada zatem prawu.

Jeśli zaś powód uważa, iż ustalona wartość opłaty od pozwu stanowi dla niego nieprzekraczalną barierę do kontynuowania dochodzenia roszczeń, może on na zasadach określonych w art. 102 ustawy o kosztach, wnieść o częściowe lub całkowite zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z 397 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z/. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi.